

Какъ що ъ, синко, нарѣча,
Така Бояна ти зготви.“
Стоянъ ъ майкъ вореше:
„Егиди майко проклета!

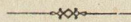
Жаляй ми сега две добра,
Како ќе ж жалятъ майка ъ.“
Само съ себе загуби.

243.

Седнала Ангя край Дунаѣъ,
Бъло ми платно бѣлеше,
Дунаѣа ми го кѣлнеше:
„Дунаѣе, бѣле Дунаѣе,
Ай да би ми съ исушилъ!
Защ' ми г' уда'и брата ми
Мои—отъ братецъ Стояна,
Со 'се хиљада свато'и,
Со деветъ рала тѣпани,
Со десетъ рала зили,
Самъ Стоянъ млади зеташиный

Со 'се премлада не'ѣста.“
Дунаѣъ ъ лепо вореше:
„Егиди Ангъо девойко!
Що ми го кѣлнишь Дунаѣа?
Що не го кѣлнишь душмана,
Що стори тешка магіа,
Та ти г' уда'и брата ти
Со 'се хиљада свато'и,
Самъ Стоянъ млади зеташиный,
Со 'се премлада не'ѣста.“

244.

Тодорина.

А Тодора сиротина
Сираче си останала,
И безъ татка и безъ майка,
И безъ брата и безъ сестра.
Вуйчей ж изгледале,
Стричей ж посвѣршили
Три месеци на далеку,
За да одѣтъ на пѣрвиче.
Дойде ко'а, дойде време,
Да земаетъ Тодорина.
И ъ дойде нейдзинъ свекоръ,
Що ъ седна на перница,
И ъ рече нейдзинъ свекоръ:
„А Тодора, сна'о мила!
Ясъ сумъ дошло со свато'и,
Али можишь конъ да я'ашъ?

Аль на нодзе ќе ми идешъ?
Ако олку сѣ ми болна,
Ќе те носамъ дури дома,
Не т' оста'амъ у стриче'и.“
Тодорина не му зборвить,
Ни со очи му съ пулитъ.
И ъ пуци побратими,
Тѣе да ѣ опитаетъ,
Али можить да имъ идетъ.
Побратими ъ реко'е:
„Зборви, зборви а Тодоро!
Міе овде не сме дошле,
Да видиме ваше село
Ваше село, ваша кука,
Тукъ сме дошле за не'ѣста
За не'ѣста да земаме.